

DINTRE UNES HORES, SEREM FRANCAMENT OPTIMISTES

Al front del Guadarrama, els facciosos lluiten ells amb ells

Madrid, 11. — «Política», en la seva impressió del front, diu: «Sembla que els facciosos que hi ha al front del Guadarrama lluiten entre ells. Anit passada des de les nostres posicions avançades se sentia un intens foc i aquesta matinalada, a trenc d'alba, es veia perfectament les fogonades, la qual cosa prova que les dissensions entre l'enemic han arribat ja a les avançades.»

Afirma que a conseqüència d'aquestes lluites els facciosos han abandonat una posició.

En la seva impressió del front del Centre, dona compte dels fets produïts en el dia d'anir ja coneguts, i afegeix: «Tanquem la impressió recollint les paraules d'un cap que comanda les forces d'un sector pròxim a Madrid, el qual ahir, a la tarda, deia que l'enemic des de feia unes hores estava virtualment en derrota. Nosaltres estimem que no cal fer-se'n massa. Cal seguir lluitant igual com els dos dies anteriors. I aleshores, dintre d'algunes hores, serem francament optimistes.»

Han visitat el conseller Terrades diverses personalitats

El conseller-delegat ha passat el matí al seu despatx oficial, on ha rebut nombroses visites, entre altres les del mestre Pau Casals; diputats Trabat, Tauler, Fronjosa i la de l'exdiputat Grau Jassans.

El senyor Terrades ha celebrat conferències amb el secretari del Comitè Regional de la C. N. T., senyor Marian Vázquez; amb el senyor Ensenb Carbo; amb el comissari polític del Castell de Montjuïc, senyor Albert; i amb el tinent coronel senyor Guarnier.

A la Secretaria del conseller-delegat han manifestat als periodistes que aquesta tarda se celebraria, al Palau de la Generalitat, la reunió del Consell, que ahir va quedar suspesa.

Cap a una enlesa anglo-italiana?

El comte Ciano anirà a Londres

Londres, 11. — Hom creu saber que als cercles diplomàtics londinencs es preveu l'eventualitat d'un pròxim viatge del comte Ciano, ministre italià d'Afers estrangers, a Londres, per tal de fixar els punts més importants de la política europea d'Itàlia i Anglaterra.

L'aniversari de l'Armistici

El President Companys homenatja els catalans caiguts en la Gran Guerra

A primera hora d'aquesta tarda, el President de la Generalitat, senyor Companys, acompanyat del conseller de Defensa, senyor Diaz Sandino, i del comandant-cap de les forces de Mossos d'Esquadra s'ha traslladat en automòbil al Parc de la Ciutadella per tal de depositar, en commemoració de l'Onze de Novembre, una corona de llorer al peu del monument que perpetua la gesta dels voluntaris catalans que caigueren durant la Gran Guerra, en defensa dels ideals de civilització i de la llibertat dels pobles.

Al peu del monument, el President de Catalunya ha estat rebut per les autoritats locals i representants d'entitats i societats que assistien a l'acte. A part de nombrosos diputats a Cort i al Parlament de Catalunya.

Entre ells hi havia el president accidental del Parlament senyor Serra Hunter, doctor Soler Pla, Marimón Ribó i Tuduri, doctor Deu-

ieu, en representació de la Universitat, Fontbonat, Bapista Ixoa, Vi-

cent, Bañaster i Antoni Carbonell, en representació d'Unió Catalànica, una representació dels arquitectes de la Junta de Fortificacions i Obres, i una nombra representació d'ex-combatents. També hi havia una nombra representació d'ex-combatents francesos. A tots ells ha compungut el President, i ha demanat que fos guardat un minut de silenci a honor dels catalans caiguts.

Entre les corones depositades n'hi havia una del consell de França i una altra dels ex-combatents catalans.

No s'han pronunciat discursos; de fet, no calen paraules per a expressar els sentiments que han inspirat aquest homenatge als catalans caiguts, ensems, per la causa de França i per la causa de la Llibertat, que és per la que ara lluita Catalunya.

L'actuació dels milicians és emocionant

La jornada d'ahir fou esplèndida per a les forces de la República

Centenars de morts rebels a la Casa de Campo

Paris, 11. — El corresponent de l'Agència Havas a Madrid ha enviat les seves darreres impressions del front. Diu que la jornada d'ahir fou magnífica per als combatents republicans, perquè tots els nous ressorts posats en joc donaren excel·lent resultat. Per exemple, l'artilleria actuà amb gran eficàcia i aconseguí, amb la col·laboració de les altres armes, desallotjar l'enemic de diverses posicions.

Als sectors de Carabanchel, Villaverde i Leganés, com també darrera la Casa de Campo, els enemics abandonaren sobre el terreny un considerable nombre de morts. Els

cadàvers dels legionaris del Terc i dels moros estaven al costat dels arbres, amuntegats. En aquest sector opera la columna del general Galán, germà de l'heroi de Jaca, amb la cooperació de la famosa Brigada Internacional, que s'ha cobert de glòria en totes les seves actuacions.

Igualment meritòria ha estat l'actuació dels fusellers marins, a les ordres del comandant Calleja, que s'han lluitat la vida amb gran serenitat en una operació magnífica. Un petit grup d'aquests fusellers aconseguí isol·lar en una casa un centenar de legionaris i moros, que s'atrinxeraren en ella. Instal·laren metralladores i hostilitzaren continuament les nostres línies. Els fusellers assaltaren la casa, la voltaren i penetraren finalment en ella. Un cop dintre mataren tots els moros i le-

gionaris que hi havia. Fou un acte de temeritat i de valentia que va mereixer la felicitació emocionada del brau comandant Calleja.

El capità Estrugo envia una carta ahir a la tarda a uns amics, en la qual deia: «L'actitud dels milicians és emocionant; al meu costat han lluitat, junts, un anici, una dona i un noi de 14 anys. Molts homes en veure's haurien sentit vergonya de la seva covardia.»

A Madrid, doncs, continuava l'optimisme entre les milícies republicanes. Hom no oblidava que les bombes dels rebels han fet moltes víctimes i per això hi ha una vigilància acutívissima. Els milicians tots comprenen que cal un nou esforç per a allunyar l'enemic i fer impossible el bombardeig.

El President Companys ha conferenciat extensament amb el conseller Sandino

L'Honorable President de la Generalitat ha passat el matí a la Residència despatxant amb els seus secretaris i allí ha rebut notícies de la marxa de les operacions als fronts cada vegada més optimistes.

El senyor Companys ha conferenciat extensament amb el conseller de Defensa coronel Diaz Sandino, amb el qual ha sortit del Palau de la Generalitat per tal d'assistir a l'acte commemoratiu de la data de l'armistici.

A la secretaria de la Presidència no ha estat facilitada als periodistes cap nova d'interès informatiu.

MADRID!

ES LA CONSIGNA DEL MOMENT

"Acabar satisfactoriament aquesta setmana és assegurar un moment definitiu de la victòria de Madrid"

Madrid, 11. — «El Socialista» diu: «Defensant-nos i atacant ha arribat el dimecres; i arribarà el dissabte, i aleshores, si sabem de nosaltres, i sabem que escalar satisfactoriament la present setmana és deixar assegurat un moment definitiu de la victòria de Madrid, que és la victòria de la guerra. I aquell que la guanya el dimarts la guanyarà el dimecres, i així, successivament.»

Cap a una fiscalització dels serveis públics per l'Ajuntament

Es crearan quatre noves línies d'autobusos i se'n prolongaran dues d'altres

Aquest matí el conseller regidor de Serveis Públics, Vicenç Pérez, ha rebut els periodistes que fan informació a l'Ajuntament, als quals ha donat compte que dema serà portat a l'aprovació del Comitè Municipal Permanent l'autorització per a l'extensió de quatre noves línies d'autobusos, la prolongació de dues altres línies i l'alteració del trajecte del tramvia número 1, el qual deixarà de passar pels carrers del Carme i Hospital, on constituïa un veritable obstacle per a la circulació.

—Així, altre projecte? — ha preguntat un dels reporters.

—De moment sols aquests, com a immediats. Referent als nostres projectes en l'aspecte general, us puc manifestar que el nostre desig és que es vagi a la municipalització dels diferents serveis de la ciutat, com són cadifres de lloguer, transports, etc.

Cal, però, aclarir que aquesta municipalització no pensem portar-la a cap d'una manera totalitària. Ja co-

nceptem el nostre criteri paràndri de la descentralització. El que volem és que l'Ajuntament coordini i fiscalitzi els esmentats serveis.

En aquest sentit —ha acabat dient— projectem plantejar a les diferents organitzacions aquest projecte nostre d'intervenció municipal, el qual no dubtem que ha d'anar en benefici de la ciutat.

A les vuit del matí han començat la desfilada dels nens de les escoles. Seguien després els «boys Scouts», oficials i alumnes de les escoles de guerra, delegacions de les oficials de l'exercit, de l'aire, etc.

Molts grups anaven precedits de senyeres o de corones les quals eren dipositades al peu de la tomba del soldat desconegut.

Han desfilat després els oficials de

La commemoració de l'armistici a París

La desfilada davant la Tomba del soldat desconegut ha estat apolòsica

Paris, 12. — La capital de França ha commemorat solemnement l'armistici amb diverses cerimònies celebrades davant de l'Arc del Triomf, a peu de la tomba al soldat desconegut.

A les vuit del matí han començat la desfilada dels nens de les escoles. Seguien després els «boys Scouts», oficials i alumnes de les escoles de guerra, delegacions de les oficials de l'exercit, de l'aire, etc.

Molts grups anaven precedits de senyeres o de corones les quals eren dipositades al peu de la tomba del soldat desconegut.

Han desfilat després els oficials de

la reserva, presidits pel general Niessel. A continuació seguien els oficials portant les banderes dels regiments dissolts.

A dos quarts d'onze han aparegut les delegacions dels ex-combatents, les quals han ocupat el lloc que s'ells havia assignat. Han arribat nombrosos automòbils dels quals han baixat els ministres, generals, ambaixadors i altres personalitats.

A les onze menys cinc minuts arriba el senyor Blum, seguit immediatament pel senyor Lebrun, President de la República, que és saludat per totes les bandes de música que han participat a la cerimònia.

El Cap de l'Estat destila l'entusiasme davant les files d'ex-combatents i mutilats, saludant els estendards. Es col·loca al front de les personalitats que l'esperen desota l'Arc del Triomf.

TOT FRANÇA CELEBRA LA DATA DE L'ONZE DE NOVEMBRE

Paris, 11. — Aquest matí a totes les grans ciutats franceses s'ha celebrat la commemoració de l'armistici amb cerimònies de caràcter oficial.

Hi ha hagut destilades de tropes, llavors de condecoracions i nombrosos discursos. Igualment les diferents delegacions d'ex-combatents han dipositat corones de flors a la tomba del Soldat Desconegut.

A Rouen assistien a les cerimònies delegacions d'ex-combatents belgues i italians; a Lió, igualment assistien nombrosos ex-combatents aliats.

"Ja no cal demanar al soldat que tinguí fe en la veu de comandament"

"Sentim l'orgull d'ésser fills de Madrid"

De la premsa de Madrid d'avui, reproduïm els extractes següents:

POLÍTICA afirma que ja no és necessari demanar al soldat del poble que tingui fe increbentable en la veu de comandament. La ha bastat sentir-la per a saber el que havia de fer: complir-la sense vacil·lacions ni titubeigs.

JUVENTUD escriu: «Sentim el orgull de ser fills de Madrid. En la línia de fuego las juventudes resisten y atacan con bravura y entu-

siasmo los duros embates del enemigo.

Ayer fué un buen día; y hoy, siguiendo la trayectoria, haremos que sea mejor que ayer.»

LA LIBERTAD diu: «Al alborar este nuevo día de lucha, sobre los laureles alcanzados ayer por los defensores de la capital de la República Española, permitásenos decir que ha sido gran fortuna para los madrileños en estas graves circunstancias el estar bajo la protección y dirección de la Junta de Defensa que preside el general Miaja.»

AHORA dona com a segur que l'enemic no entrará mai a Madrid, perquè la capital ha resolt defensar-se amb l'heroisme que pot esperar-se dels seus habitants i no hauran de transcorrer molts dies, moltes hores, potser, sense que aquesta resolució obri via lliure a altres determinacions.

A B C diu que el poble de Madrid ya tiene el temple necesario para saber aguantar resistiendo a los facciosos que han lanzado a los cuatro vientos la afirmación de su victoria y que dan muestra evidentes de su impotencia.»

La Historia brinda a Madrid, en estos días decisivos, ocasión de immortalizarse. Y Madrid, una vez más, se cubrirá de gloria y se hará digno de sí mismo

(De «Política»)

El President de Catalunya davant el monument als catalans caiguts en la Gran Guerra (Contelles)

"De frente, marchen!"

De 6 a 7 del matí, del moll de l'os barceloní a la península...

Panorama urbà. De sis a set del matí. Mai no s'havien vist en aquesta hora tanta gent de vuit-i-un a trenta anys pels carrers. En trobareu a tots els sectors de la ciutat. Al moll de l'os barceloní i a la península.

Que ha passat? Que ha passat perquè tanta gent jove abandoni el lliure amb disciplina i fins amb bon humor, a les sis del matí quan encara no ha sortit el sol? El secret d'això el trobareu en una ordre recent de la Conselleria de Defensa: instrucció militar per a tots aquells que hagin nascut entre 1906 i 1915 i que, per qualsevol circumstància —fills de vidua, excedents de cupus, inutils temporals— no hagin servit a l'exèrcit.

Aquesta ordre que, naturalment, és conseqüència de la guerra, afecta grans quantitats de ciutadans que havien esborrat del seu càlcul de probabilitats la de fer instrucció i la d'engendrar-se en un exèrcit. Molts d'ells ja són casats i uns i tot han tingut temps de posar fills al món.

Tot això, però, no significa cap obstacle perquè la joventut afectada per l'ordre de mobilització que ha dictat la Conselleria de Defensa, hagi respost com un sol home. Les excepcions —tota regla té les seves excepcions— són reduïdíssimes. Unicament s'han quedat a casa aquells que sempre estan disposats a aixecar el vici i aquells altres que preferien renunciar al deure ciutadà i mantenir-se, en canvi, addictes als llocs. Però —repel·lim-ho—, en el terreny de la realitat s'ha pogut constatar un fet: els que volen aixecar el vici i els que s'estimen més dormir han estat els menys aquesta vegada. Els més, són aquests que, de sis a set del matí van d'una banda a l'altra de l'urbà i incorporant-se a les seccions respectives. I per això, perquè han sabut actuar d'acord amb un sentit de responsabilitat, no s'exposaran com els altres —com els altres!— que un bon matí els vagin a treure del lliure sense massa complicitats.

—Tot hom farà el que li vingui de gust!
—No hi haurà disciplina!
—Serà una cosa de orot!
—No ho faran amb la formalitat d'èbani!

Probablement l'ordre de la Conselleria de Defensa haurà reuocat aquestes conculcances poc amables. Però la veritat —molt vegades a les imprecisions que les suposicions malevoles— és que ha desvirtuat amb eloqüència. Encertant pot ésser feta, per qui vulgui, la comprovació:

A les set en punt del matí ja hi trobareu nombrosos grups d'homes joves. Si la bon temps —el sol haurà sortit avui a les 6.30— produeix el sol, si està núvol, la majoria d'ells hauran les mans a la butxaca i el caran de peu a terra, o bé fumaran una cigarreta per a escalfar-se almenys, el nas.

Pocs minuts més tard —la puntualitat és, en aquest aspecte, una norma increïble— veurà com arriben els instructors. I a les set i deu de vegades abans encara, les diverses seccions ja estan en posició de senyal i lloc, descansen. Observareu com l'instructor —sergent, brigada o sotsoficial— passa llista. Si l'interès no respon, repetirà el seu nom, i si el silenci no és interromput, neshores i la llista serà marcada una ratlla d'alta.

Després, veurà com comencen els exercicis. Tot hom obeeix la veu de comandament, tot hom pren, excel·lent-se. Si algú s'equivoca, el company que té al seu davant o al seu costat, l'advertirà tot seguit. Si hi ha un estímul viu en la consciència de tots, el compliment íntegre del deure civil i del deure militar, intimament enllaçats, indissolublement fusionats.

Molts dels elements són catalans. Per això, gairebé tots, els seus consells, les seves explicacions, les seves advertències, són fetes en català. El que no poden evitar, però, és donar les traduccions veus executives. Costaria una mica trencar el vell costum, però, l'armes de front: marchen. Al·lineació. Variació... No hi ha encara un vocabulari idoni.

Els instructors acostumen a concedir a mitja sessió, un petit descans.

—En un lloc, descansen. A discreció.

Així vol dir que els instruits poden parlar i fins poden encendre i fumar-se una cigarreta. Les converses girin entorn del mateix tema de la instrucció i de la guerra. No hi ha en el pensament i en la consciència de ningú altra preocupació essencial que aquesta. Hom comenta, per exemple, el propòsit que hi ha de recórrer —a peu, és clar!— quinze o vint quilòmetres són tanmateix molts quilòmetres. Suposen uns tres hores de camí. Doncs bé: ningú no s'escurria. Al contrari, la majoria ho esperen amb certa il·lusió. Tot hom sap fer càrrec que no n'hi ha prou amb saber marcar el pas, quadrar-se bé, saludar correctament, girar a temps... No instrueixen pas per a servir en un saló, sinó per a servir —si cal— en un camp de batalla.

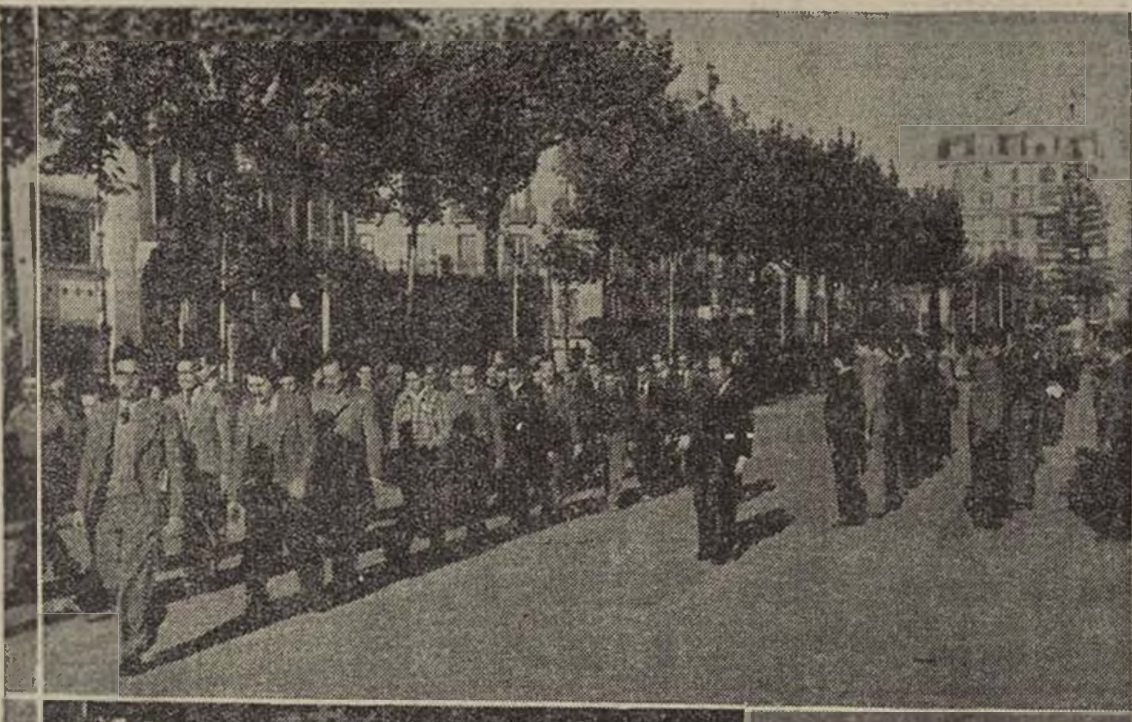
Per això nem diu abans com eren absolutament infundats els comentaris com aquest:

—Tot hom farà el que li vingui de gust!

—Serà una cosa de bromat!

—I tot seguit:
—Rompan filas!

—I tot seguit:
—Rompan filas!

"¡De frente, marchen!" i els futurs soldats del poble evolucionen mentre d'altres, formats, esperen ordres...

Un gest ràpid i precís a un mateix temps: la nova salutació militar. El puny dret clos i situat a l'alçada del pols.

Després es dissolten els grups. Cadascú marxa allà on l'altre deure el reclama: a l'oficina, al taller, a la fàbrica...

Amics: no magrada embarcar la gent i quedar-me a terra. Al contrari, Sóc dels que prediquen amb l'exemple. Tinc vint-i-sis anys. Lleva del 1931. No ne servir mai a l'exèrcit. Si em voleu veure, doncs, fent la instrucció militar, em trobareu cada matí —cada matí— de set a dos quarts de nou, al

J. M. LLADÓ FIGUERES

El nostre company Lladó i Figueres (X), com cada matí, forma

L'instructor ha cridat: "¡Rompan filas!", i la "tropa" es reuneix en grups. Parlen de la guerra entre el fum de les cigarretes...

En un trist dia per a les armes del poble turc...

"L'enemic prendrà encara altres ciutats i avançarà molt més", digué Kemal Atatürk i L'ENEMIC FOU DERROTAT...

KEMAL ATATÜRK

Turquia és una República sortida d'una lluita llarga i heroica amb els enemics més forts. Per aquest motiu

ens ha semblat interessant parlar uns minuts amb el representant consular d'aquest país a Catalunya, senyor Fuad Djarim.

M. Fuad Djarim ens explica que llurs atribucions no li permeten concedir-nos una entrevista política, de manera que les seves paraules seran solament el reflex de la seva opinió personal.

Aclarint aquest extrem, M. Djarim ens diu que en un mes que porta d'estada a Barcelona la seva impressió és excel·lent. Solament l'ha sorprès que la gent es preocupi de la manca de queviures, donat el cas que en moltes ciutats de l'estranger que no han sofert els trastorns d'una guerra civil la vida no és molt més agradable que aquí.

Afirma que des que està a Barcelona no ha pogut observar cap violència en els procediments emprats pels governamentals. Toles les paraules de M. Djarim deixen entreveure una veritable simpatia per al nostre país.

El règim que està en camí d'instaurar-se a Catalunya i a Espanya té poca relació amb el de la República de Turquia.

Turquia és un país que està en camí d'industrialitzar-se des de l'ad-

veniment de la República. L'efort dels actuals dirigents va encaminat a la millor organització de les seves activitats i concretes que facin viable una falsa aplicació en l'este-

La força de la República de Turquia radica a haver sabut imposar, des del seu adveniment, el silenci als partidaris del soldat i a tots els altres adversaris, ben nombrosos per cert. D'altra banda, Turquia ha sofert molt a causa de la intervenció de països estrangers en la seva política, i així, per tant, l'amargor que fets semblants poden proporcionar a Espanya.

El període d'intervencions estranyes en els assumptes de Turquia està definitivament acabat —ens diu el nostre interlocutor—. I afegeix tot seguit amb energia: «El nostre Govern republicà no tolerarà cap intervenció directa ni indirecta. Per aquesta raó a Turquia no la inquieten els països estrangers en la seva política, i així, per tant, l'amargor que fets semblants poden proporcionar a Espanya.

A la nostra pregunta: «Quina és l'opinió que predomina en el vostre

país respecte a Espanya? M. Djarim contesta: «els turcs prefereixen a tot altre regim el republicà».

Abans de donar per acabada aquesta entrevista, indicarem al Consol que ens dones alguns detalls sobre la guerra civil a Turquia. D'ells es desprèn que aquest país va haver de veure moltes més obstacles que el nostre per tal d'aconseguir la victòria. Els republicans turcs estaven mancats absolutament de tot, no tenien armes ni municions i molt menys queviures i indústria de guerra.

A Turquia no atorguem tot la gran atenció del poble que mantinguts a tot moment la més absoluta confiança en un home. Kemal Atatürk; la fe en aquest home els feu triomfar en la lluita —el seu èxit conculca els seus avui amb la general confiança.

M. Djarim ens cita unes paraules pronunciades per Kemal Atatürk, en plena assemblea, i un dia triat per a les armes del poble turc: «Per què tanta lamentació? L'enemic prendrà encara altres ciutats i avançarà molt més encara...»

Malgrat tanta ostentació, malgrat totes les derrotes sofertes, els republicans turcs, aquests, aconsegu-

Cal desterrar l'ociositat de la nostra i el aguait de

En aquestes hores en què es juga tot el nostre esdevenir, cal que algú més severa que mai emet els nostres judicis sobre tots els problemes que avui ens afecten de manera directa. Avui més que mai hem de deixar en el silenci tots aquells aspectes que no s'aduguin prou bé amb el caràcter i finalitat del nostre moviment.

Un d'aquests aspectes que avui ens toca remarcar —ja que és d'una importància gairebé decisiva per a la nostra economia i per a l'èxit complet en l'endeament de la nova vida que en aquests moments s'apropa— és sens dubte evitar que per qualsevol concepte es treni a l'entorn del nou estat de coses que la guerra origina, una sèrie d'elements que no actuin d'acord amb el ritme accelerat i productiu que la nostra revolució ha de tenir.

Altres abans que nosaltres han comentat aquestes qüestions, bo i coincidint que no era poder arribar al moment més apropiat per a iniciar el règim de la reducció de les jornades de treball, com així s'ha fet des del primer moment. Altres han considerat equivocada, per raons d'oportunitat, l'adopció d'aquestes mesures en el moment que precisament tots els òrgans de producció del país s'han actuat amb més intensitat que mai per tal que fossin aïsses totes les contingències que el front exigeix. Nosaltres també volem avui dir com en aquest sentit que tanta importància té des del punt de vista moral i material en la vida del nostre país.

Amb un ritme alarmant i creixent venim observant d'uns dies ençà que la vida de la nostra ciutat, especialment, no actua d'acord amb les exigències de la guerra. Cal només visitar una mica el fons de la ciutat, aquesta vida íntima, que nosaltres, barcelonins, podem molt bé copiar per a donar-se'n perfecte compte d'una certa ociositat que en altres temps podríem fins i tot atribuir a creure quelcom natural en una gran ciutat, però que avui en les circumstàncies presents, no podem admetre de cap de les maneres. Hi ha infinitat de companys que treballen en oficines i despatxos, que fan una jornada tan reduïda de treball, que els resten un bon nombre d'hores, que no sempre desgraciadament són empergades en aquestes altres tasques que tot hom s'hauria d'haver imposat de manera del tot desinteressada, per a contribuir així, en proporció més o menys important, a la lluita que tenim plantejada contra el feixisme. Altres companys, també, de fàbriques i tallers, i alguns dels llocs directes de la producció, fan encara una jornada de treball tan reduïda, que contrasta amb la massa crítica amb la vida intensa de penalltat i de lluita que els nostres homes del front ofereixen abundantment.

Son aquests milers d'homes joves i forts, elements preciosos per a intensificar una producció que sense pre ens pot resultar beneficiosa, que hom veu vagar per la ciutat durant masses hores del dia i de la nit, o bé creant així pels llocs de diversió un ambient que la ciutat i tota la rearguardia no hauria de tenir. Aquests milers d'homes, que disposen gairebé tots de suïcients mitjans econòmics, amb motiu de l'augment general dels salaris, creen a més al seu entorn un altre exèrcit de paràsits que viuen a l'escalf material de tota aquesta ociositat.

Molt bé, naturalment, que hi hagi a la ciutat la sensació més acostada a la normalitat i molt bé també que tots els obrers disposin, malgrat la gravetat innegable de les hores presents, de certa minuts d'espai i no cal parlar que també tots estem perfectament d'acord que la reducció de la jornada de treball és una de les conculques que més ens han interessat sempre. D'altre, però, a creure que és ara el moment de posar en la pràctica al peu de la lletra aquestes mesures, hi ha la diferència notable que nosaltres hom pretes assenyalar i de la qual esperem que tot hom haurà de donar-se'n compte.

Cal que tot hom —repetim— es parci que tenim la guerra, i que per tant tots els nostres actes i totes les nostres previsions han d'ésser encaminats ver aquest fi que no és mai més cap esforç per treure el millor partit possible de les nostres disponibilitats de producció. Cal que tots nosaltres siguem conscients i responsables de la missió que a tota ens ateny i que ens donem perfecte compte de tota la magnitud de la nostra empresa. Foragitem de la rearguardia el més lleu signe d'ociositat i treballam tots amb el mateix esforç que ho fan els nostres companys que en el front ofereixen alio més preuat que en la vida es pot donar.

CADA DIA UN REMACHE

«Importa mucho que los combatientes de primera línea y los de rearguardia, todos, sepan que el tiempo continua siendo aliado nuestro por lo que se refiere a la defensa de Madrid. No serán pocos los que deducen esa afirmación nuestra, que tiene, sin embargo, un valor extraordinario, que los bien avisados no dejarán de apreciar.

La posibilidad de decir las cosas con la claridad que conviene no suele otorgarse a la guerra. El secreto, la discreción, son en ella armas tan eficaces como las de mas largo alcance. Se hace preciso susurrar al oído el momento del enemigo los recursos que se po-

seen. Afirma que el tiempo es, en la presente ocasión, aliado nuestro, es decir algo mas confortador de lo que a primera vista parece. Bueno es, pues, que la noticia se difunda en la línea de fuego y sea conocida en la rearguardia. Quienes saben que no somos fabricantes de ilusiones falsas, y que nuestros anticipos, venidos por la discreción, se han cumplido, no dudarán de que, en efecto, el tiempo continua protegiendo nuestros esfuerzos. No sabemos que le ocurra cosa igual al adversario. Mas bien al contrario. Padece una angustia de hombres. Su rearguardia está desgarnecida por la necesidad

de atender al frente de la capital. No puede reemplazar las bajas numerosísimas que padecen. A menos que recurra a la infancia, sus cuadros de mando y combate se irán enardeciendo. Es el tiempo que nos premia, que gana los concursos. De aquí que resistir, atacar — sobre todo atacar— sea asegurar la victoria. El tiempo — no desdén el tiempo, lector — es un aliado nuestro. Cada día que pasa sin que el enemigo se saque con la suya es una seguridad mas que gana Madrid. Un remache con que aseguramos la victoria.

(D'El Socialista).

LA MOBILITZACIO DELS PERIODISTES

Havent arribat al coneixement del Comitè Executiu de l'Agrupació Professional de Periodistes (U. G. T.), que alguns companys desitjaven que aquesta Agrupació fes gestions amb l'objecte que els periodistes, donades les característiques especials de la seva feina, que els obliga a treballar en hores no ordinàries, tinguessin de la instrucció militar obligatòria, acordà fer constar que tots aquells que per la seva tasca han estat fins ara guies de l'opinió pública, han d'ésser avui els més exactes compiladors de tots els seus deures de ciutadans i d'antifascistes.

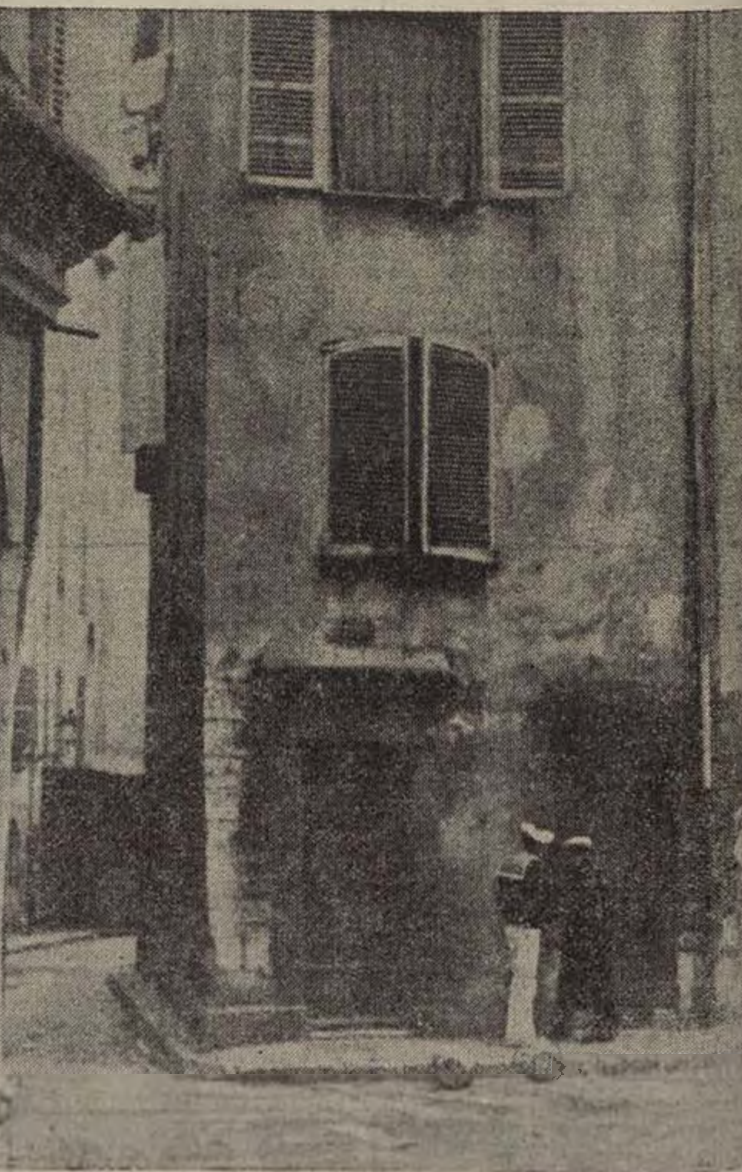
Al mateix temps, i com han fet altres entitats, aquest Comitè ha acordat encarregar als seus delegats a les Redaccions dels diaris, que interassin dels respectius administradors que aquests sollicitin la presència a tots els redactors del rebu de la tarja d'allistament.

També s'acordà que els periodistes no acceptin passis de favor de cap mena, tenint en compte les actuals circumstàncies.

DESAPAREIX LA MARSELLA DE PAGNOL?

Una tros de Marsella, el més lliure i el més cèlebre, està a punt de desaparèixer sota el picot enderrocador. Velles cases de prop el port, edificis rònecs, carrerons foscos sense sortida, tavernes petites com un cop de puny plenes de mariners, de fum de tabac, de gent ecòtica de pell diversa, negra, groga, blanca... Un món liri, una mica baix, una mica esquitxat que caurà sota l'alenada de les noves urbanitzacions.

Ahí eren els barris vells de París que desapareixien: les cases on passaren fred i somnolenc coses irreversibles, els personatges de Musset, de Vigny, de Mürger... La ciutat nova es menjava la vella, com Saturn devorant els seus fills. Queien el piset de Mimí Pinson i el taller alegre de Rodol, al peu de les escales de Montmartre, la mun-

La revista famosa dels seus artistes, però, sens dubte, i per les seves dones.

Ara li toca el torn a Marsella. Si preguntem a algú que sap d'aquesta població, sense pensar-s'hi gaire us dirà: «Marsella? Si, home. La ciutat del port famós, del barri zine famós, de la sopa de peix famosa». Doncs bé: el port i la sopa de peix restaren polser mentre el món al·lucinat; però el barri vell, els carrers tortuosos com un laberint de maldia, de tipisme i de fortoria poe higieniques i saludables, aquest està condemnat a l'emicolament. I creieu, fet i fet, el pitjor que pot fer el bon marsellès és enderrocar aquesta floca, malgrat els seus delictes contra la salut pública. El picot farà quelcom més que fer caure un mur: un immoble de tres pisos, a troços, per a sempre. Fesent-se on

personatges de Pagnol, fins i tot, còrra el bar esquifit de César i els tocarà fugir a la colla de pariaquians marsellesos que malparien dels banyuts i de les noies enganxades... I aleshores, com que en Marsella no trobaran un establiment com aquell, l'enyorament els farà morir o suicidar-se en les algues immòbils del port, ple de rovelles, de pais, de jardinetes i de veles nògades entre el cordam.

Panorama literari que s'està un-